

veškega serca, ter vse, karkoli je v ljudéh dobrega, vse je njegovo delo, njegov dar. Zahvalite se torej večkrat dobrotljivemu Bogú za to neizmerno ljubezen in prosite sv. Duha posebno za dragoceni dar modrosti in umnosti, brez katerih ne moremo Boga prav spoznati, pa tudi ne pobožno in boga-boječe živeti, ter pomnite, da še noben človek ni moder, ako veliko vé in zná, marveč moder je le tisti, ki živí in dela le za nebesa, za katera moramo posebno v sedanjih slabih časih vedno biti pripravljene na boj. Vsa učenost in jeziki celega sveta ti ne pomagajo kratko in malo nič, ako ne znaš obračati svojega življenja tako, da izveličáš samega sebe in postaneš srečen po kratkem našem življenji, ki je v vednej nevarnosti, kakor kaplja na veji.

T.

O spomladnem jutru.

Je dan se napočil

Nebó se žari,

In téma v dolinah

Pred svitom beži;

In sapica zdrava

Po cvetkah pihlja,

V drevji med listi

Prijazno šepa.

Vse to me spominja:

Ljubiti Boga.

Zdaj megla se vzdigne

V višave zgubi,

In gore visoke,

— Tud gričeki vsi —

Se v svitu blišči

Je zôra zlatí.

In čuj! kak zvonenje

Se s cerkvic glasí,

Dobrote nas božje

Hvaliti budi.

Veseli se tički

Po drevji zbudé,

Ferfraje po vejah

Glasnó žvergolé.

Po gorah zelenih

Se serne podé,

V vodi pa ribe,

Tam žužki brenčé,

Očeta v nebesih

Slaviti učé.

Z' za gore na nebu

Se soluce blišči,

Ki sadje in žito

Zori, rumení.

V dólíh na tratah

Pastirji mladi

Pojejo pri čredah

In piskajo si.

Oj božje ljubezni

Se vse veseli!

Stopívši na goro

In vglédat' vse to,

Se čútja tud' v meni

Hvaležna vmemó.

Serce se mi širi

Skerbi je prostó,

Na lehkíh perotih

Se vzdiga v nebo;

Molitev slavnó

Daruje Bogu.

P. Gros.

Oživljena cvetlica.

Cvetlica na skali

Vsa véla je stala,

O suši prehudej

Glavó pobešala.

Ko deklica nežna

Tam rev'co zapazi,

Jo varno izkoplje

In v vertec prestavi.

Tu pridno prilija

Jej s hladno vodico,

In zbuja, oživlja

Nedolžno sestrico.

In pisana cvetka

Je urno krepela,

Se krasno razevetla

Hvaležno duhtela.

P. Gros.